

Sygn. akt V CSK 466/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - [...] Zarządu Gospodarki Wodnej w [...] przeciwko M. B. B. i I. B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

znosi wzajemnie koszty postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną Z. B, którego następcami prawnymi są M. B. B. i I. B. - od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 lutego 2011 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Zagadnienie winno być zatem sformułowane w sposób jasny i klarowny poprzez odwołanie się do

konkretnych przepisów prawnych oraz rozbieżnych, występujących w judykaturze poglądów oraz przedstawienia własnej propozycji właściwego rozwiązania. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Według skarżącego, w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, czy wyrok Sądu Administracyjnego uchylający decyzję o wywłaszczeniu, na podstawie której Skarb Państwa władał nieruchomością, niweczy z mocą wsteczną skutki zaskarżonej decyzji, oraz – w przypadku odpowiedzi twierdzącej – czy jest on w tym okresie jej posiadaczem w dobrej wierze. W istocie wskazywane przez pozwane zagadnienie prawne nie istnieje, albowiem kwestia czy w niniejszej sprawie powód był właścicielem, czy też posiadaczem samoistnym przynależy do sfery ustaleń faktycznych, które nie podlegają kontroli kasacyjnej. Analiza musiałaby odnosić się do okoliczności konkretnej sprawy, a co za tym idzie być dokonywana w interesie stron postępowania, a nie w interesie publicznym. Podkreślić należy, że w skardze nie sformułowano odrębnego uzasadnienia dotyczącego przyjęcia skargi do rozpoznania, jak również nie powołano konkretnych przepisów prawnych, z którymi miałyby być powiązane zagadnienie prawne. Związanie podstawami skargi wyklucza przy braku doprecyzowania zagadnienia dokonywanie wykładni, której domagają się skarżące. Nie jest rolą Sądu Najwyższego wyręczenie stron w formułowaniu, uzasadnianiu zagadnień prawnych oraz odpowiedzi na nie.

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należało zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę. W skardze zaś poza tym, że skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie odniósł tego do żadnych norm prawnych, jak również w żaden sposób tego nie uzasadnił, co uniemożliwia przyjęcie skargi do rozpoznania. Nadto samo uzasadnienie podstaw kasacyjnych nie jest tożsame z uzasadnieniem przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł
jak w sentencji.

aw

es